

LUMEA ASCUNȘĂ A CREATURILOR MAGICI

Text de MAZ EVANS

Ilustrații de ROBERT ING PEN

Traducere din limba engleză de Anda-Diana Marin

Editura Paralela 45

Director de producție editorială: Ionuț Burcioiu
Redactare: Mihaela Cosma
Corectură: Maria Cramarencu
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Lumea ascunsă a creaturilor magice / text de Maz Evans ;
il. de Robert Ingpen ; trad. din lb. engleză de Anda-Diana Marin. –
Pitești : Paralela 45, 2025
ISBN 978-973-47-4279-0
I. Evans, Maz (text)
II. Ingpen, Robert (il.)
III. Marin, Anda-Diana (trad.)
398.4

The Hidden World of Magical Creatures
Maz Evans

Design and layout © Welbeck Children's Limited 2023
Text © 2023 Maz Evans
Illustration © 2023 Robert Ingpen

Published in 2023 by Welbeck Editions
An Imprint of Welbeck Children's Limited, part of the Welbeck Publishing Group

Copyright © Editura Paralela 45, 2025
Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

Cu mult timp în urmă, lumea ascunsă era mult mai aproape de noi decât este astăzi. În acele vremuri, când bătăile clopotelor erau cele mai puternice sunete ce răsunau peste câmpii, un călător care străbătea lunca la asfințit, într-o zi de vară, putea simți o magie care pur și simplu nu există în jocurile video. Spiritele pământului și ale copacilor le șopteau oamenilor mesaje fermecate care astăzi rămân mute minții noastre asurzite de zgomotul și vacarmul lumii moderne, acaparate de tehnologie. Nu exista nicio îndoială că dragonii trăiesc în peșteri, că zânele și spiridușii se ascund în propria-ți grădină și că unicornii nu sunt niciodată prea departe. Era la fel de ușor să ți-o imaginezi pe vrăjitoarea Jenny Greenteeth trăind în adâncurile iazului din sat, pe cât era să auzi troyotul unei turme de centauri alergând peste dealuri. Toți știau. Toți credeau.

Și așa era peste tot în lume. Pădurile, junglele, munții, deșerturile, lacurile și oceanele erau pline de creaturi fabuloase care trăiau într-o lume diferită de cea a oamenilor. Uneori, aceste creaturi străpungeau barierele realității noastre și ni se arătau.

Această carte selectează și descrie câteva dintre aceste ființe care sălășluiesc în lumea ascunsă, în speranța că, poate, într-o bună zi, le vom vedea și le vom auzi din nou. Și atunci vom ști să le recunoaștem și să le arătăm respectul cuvenit.

GRIFONUL

Cu cap de vultur și corp de leu, grifonul nu este o creatură pe care ți-ai dori să o superi. Și nimic nu-l supără mai rău pe un grifon decât lăcomia omenească.

Grifonii trăiau cândva în deșerturile din Turcia, Armenia, Siria și Irak, unde nestemate strălucitoare ieșeau la suprafața nisipului, iar ei aveau grijă ca oamenii lacomi care le căutau să plătească scump pentru avariția lor. Mai mare decât un leu și mai aprig decât o sută de vulturi, ai putea crede că un grifon este greu de evitat. Dar lăcomia e adesea mai puternică decât frica, și mulți au găsit o modalitate de a-i păcăli, așa că, în timp, grifonii și-au pierdut prada.

Retrași din sarcina de a trage carele zeilor și în fața apetitului nestăvilat al oamenilor de a secătui deșerturile de comorile lor, grifonii aproape că nu se mai arată azi. Însă oamenii ar face bine să se asigure că dragostea lor pentru bogății nu întrece niciodată dragostea pentru lumea lor. La urma urmei, faptul că grifonii nu se mai arată nu înseamnă că au dispărut.

LA 45

PASĂREA PHOENIX

Aparent, perfecțiunea nu poate fi îmbunătățită, cu toate acestea nimic nu o oprește pe maiestuoasa pasăre Phoenix să încerce acest lucru iar și iar.

O creatură frumoasă, care a stârnit admirația și venerația oamenilor de-a lungul mileniilor, pasărea Phoenix se distinge nu doar prin penajul ei auriu strălucitor, ci și printr-un glas atât de dulce, încât însuflă bucurie și speranță oricui o ascultă. Existând într-un unic exemplar pe Pământ, pasărea Phoenix este prietenoasă cu oamenii, însă rareori preocupată de trivialitățile lor. Când trăiești cinci sute de ani, cele mai multe controverse devin rapid irelevante.

Într-adevăr, această durată de viață îndelungată îi oferă păsării Phoenix suficient timp pentru a reflecta la eventuale îmbunătățiri, iar regenerarea sa ciclică îi dă posibilitatea de a le pune în aplicare. Atunci când simte că și-a atins scopul în viață, pasărea Phoenix izbucnește într-un curcubeu incandescent de flăcări. Apoi renaște din propria cenușă, cu speranța fermă că atât ea, cât și lumea din jurul său vor fi mai bune.

CENTAURII

În timp ce multe creaturi se confruntă cu pericole venite din exterior, în cazul centaurilor există două amenințări din interiorul propriei comunități de care ar trebui să se ferească. Prima este vinul. A doua, ceilalți centauri.

Este o poveste veche de când lumea: un centaur este nobil, bun și înțelept... până bea prea mult. Odinioară o prezență familiară, care galopa pe versanții munților din Tesalia, centaurul este o apariție magnifică, cu un tors masculin musculos, susținut de picioarele puternice ale unui armăsar pursânge.

Centaurul modern nu este mai puțin impunător din punct de vedere fizic. Însă slăbiciunea sa pentru vin a dus la o lipsă de înfrânare, câștigându-i reputația îndoielnică, pe care o merită din plin și de care se bucură pe deplin. Centaurii știu cum să se distreze, problema e că nu știu când să se oprească. Iar asta duce la încăierări frecvente, ce pot fi auzite de la mari depărtări și care durează zile întregi.

Partea bună e că centurii rar poartă ranchiună, iar pacea este restabilită repede. Partea proastă însă e că această voie bună este, de obicei, sărbătorită cu și mai multe burdufuri de vin.

SFINXUL

Este general acceptat faptul că, în viață, uneori câștigi, alteori pierzi. Însă, ca să fim cinstiți, Sfinxul a acceptat doar prima jumătate a maximei.

Considerat în mod eronat a fi exclusiv de sex feminin, sfinxul poate adopta, de fapt, orice gen dorește. Toți sfinxii au corp de leu – sfinxul grecesc poate avea aripi de vultur, pe când cel egiptean nu, însă își poate schimba oricând părerea în privința acestui aspect, așa cum face cu majoritatea celorlalte lucruri.

Pentru sfinx, nimic nu e mai captivant decât rafinamentul unei conversații intelectuale, plăcându-i să-și provoace vizitatorii cu o ghicitoare. Din păcate însă, la fel de mult îi place și să-i sfâșie pe cei care nu reușesc să o dezlege, așa că oricine se măsoară cu un sfinx ar trebui să aibă, pe lângă agerimea minții, și o armă la îndemână.

Însă, dacă ești suficient de curajos – sau de necugetat – încât să critici aceste fiare capricioase, trebuie să știi că nu se împacă deloc bine cu înfrângerea. Dacă reușești să le învingi într-o confruntare a minților, vor lua înfrângerea atât de personal încât, cel mai probabil, le va crăpa inima de rușine și furie.

WALKIRIILE

Ca în multe alte momente din viață, apariția unei walkirii în lumea ta înseamnă atât o veste bună, cât și una rea. Vestea bună este că ai fost ales să petreci o eternitate glorioasă în Valhalla, viața de apoi a eroilor nordici. Vestea mai puțin bună e că probabil tocmai ai suferit o moarte violentă și sângeroasă pe câmpul de luptă. Așa că, la fel ca în multe alte împrejurări din viață, trebuie să accepți și partea bună, și pe cea rea.

Walkiria este o figură impresionantă: o fecioară războinică, călare pe un cal zburător, ce lasă o dâră de lumină orbitoare, cu armura ei strălucitoare, printre ororile războiului. Este de o corectitudine desăvârșită – cu excepția cazului în care nu te place –, urmărind neîncetat lupta în căutarea faptelor de vitejie ale celor care merită un loc în Valhalla.

Walkiria este o gazdă amabilă, servindu-i personal pe luptătorii aleși la festinul îmbelșugat și aparent nesfârșit. Totuși, războinicii trebuie să rămână vigilenți: într-un final, vor fi chemați să lupte alături de Odin și Thor în Ragnarök, bătălia care va marca sfârșitul lumii. Așadar, în moarte, ca și în viață, nimic nu e gratis.

